

**JOCS
FLORALS**

ESCOLARS

2023

**CIUTAT VELLA
NOU BARRIS
LES CORTS
GRÀCIA
SANT MARTÍ
L'EIXAMPLE
SANT ANDREU
SANTS-MONJUÏC
HORTA-GUINARDÓ
SARRIÀ-SANT GERVASI**

**Consorci d'Educació
de Barcelona**
Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona

Foto portada:
Cartell guanyador
dels Jocs Florals Escolars 2023,
de Natàlia de Palomar,
alumna de 2n de batxillerat artístic
de l'EASD Llotja Sant Andreu

PRÒLEG

Enguany se celebra la 32a edició dels Jocs Florals Escolars de la ciutat de Barcelona. Recordem que el primer diumenge de maig del 1859 es va celebrar per primera vegada la festa dels Jocs Florals al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, i des d'aleshores, amb interrupcions, encara hi som. Es tractava de convertir en una festa oficialment reconeguda i socialment prestigiosa la trobada anual de tots els i les poetes que utilitzaven la llengua catalana com a vehicle d'expressió literària.

Volem que tothom es deleixi per explicar o inventar històries, seves o d'altri, en tots els formats possibles. Perquè Barcelona té una tradició literària d'autors en llengües i mirades diferents des dels inicis dels temps. Entre tots i totes hem de construir la Barcelona literària que s'inspira en el seu patrimoni, el cinema, la natura, les noves tecnologies, la cultura... La Barcelona que ha demostrat que és capaç de conciliar la tradició i les innovacions dels seus protagonistes, que parlen més de 300 llengües familiars o d'origen i que escriuen i es reconeixen en la llengua dels Jocs Florals, el català.

Ens agrada que els processos creatius d'escriptura es treballin a les aules des d'infantil fins a secundària. Tenim el propòsit que els infants i els joves, la futura ciutadania barcelonina, de diverses llengües, identitats i sensibilitats, s'engresquin a escriure, llegir, escoltar i observar per comprendre la transformació constant dels seus camins vitals.

Volem agrair a tot l'alumnat i les seves famílies, al professorat, a les direccions de centres i als serveis educatius que hagin fet possible la celebració d'aquests Jocs Florals Escolars. Així mateix, agraiem als membres del jurat de les diferents categories premiades que hagin sabut destacar la qualitat dels textos premiats, la creativitat, l'originalitat i la capacitat d'escriure tant de manera individual com col·laborativa.

Escola Escola Dolors Montserdà-Santapau

Pseudònim: *Gamarussos*

Autoria: **Laia Vázquez, Diego Alejandro Pinzón, Minty Valentina Bernárdez, Luca Huarte**

La Goti, el Shark i el canvi climàtic

La Goti és una gota d'aigua aventurera, juganera i molt amiga dels seus amics. Viu a la platja de la Barceloneta i allà hi té el seu millor amic, en Shark. En Shark és un tauró d'aleta blanca que viu en una cova al fons del mar.

És estiu i avui fa molta calor, tanta, que la Goti sent que s'evaporarà en qualsevol moment. Per distreure la calor decideix anar a fer una volta i a veure si el seu amic Shark vol anar a jugar amb ella a la vora de la platja.

Els encanta jugar a la vora de la platja, des d'allà poden veure les persones. «Aquests animals són meravellosos», pensen. «Sempre estan estirats prenent el sol, llegint i jugant amb cubells, pales i pilotes. Quina vida més tranquil·la i divertida!».

La Goti i en Shark estan farts de fer sempre el mateix! Volen ser com les persones i viure descansant i gaudint del sol. Així doncs, decideixen emprendre un viatge per veure com viuen les persones. Ressequiran la costa fins a arribar a un riu que els porti terra endins.

Pujant el riu descobreixen coses meravelloses, però de seguida s'adonen que alguna cosa no va bé: cada vegada hi ha menys aigua al riu. Aviat arriben a un pantà i allà hi troben uns nens que juguen on abans hi havia aigua.

La Goti i en Shark, s'omplen de valentia i decideixen preguntar als nens què està passant.

—Hola, bon dia!

—Hola, bon dia! —diuen sorpresos els nens.

—Allà on vivim nosaltres hi ha molta aigua per nedar, però ens hem adonat que aquí n'hi ha molt molt poca. Què està passant? —pregunta la Goti amb preocupació.

—Les persones, des de fa molts anys, estan malgastant aigua i contaminant el planeta amb els seus cotxes i les seves fàbriques, i per això no plou —els expliquen els nens—. Aviat ens quedarem sense aigua per regar els camps o treure'ns la set. Vosaltres ens podríeu ajudar a canviar aquesta situació? —demanen.

La Goti i en Shark no s'ho pensen dues vegades.

—Ho intentarem! —diuen.

La Goti i en Shark s'afanyen a tornar a casa per explicar el que han descobert a tots els animals marins. Tothom vol ajudar les persones perquè, tot i que porten anys equivocant-se, no sempre fan les coses malament: moltes vegades els han ajudat a sobreviure.

Els animals marins s'organitzen per endinsar-se per tots els rius i, així, poder explicar a tantes persones com puguin de quina manera poden estalviar aigua i deixar de contaminar.

El missatge dels animals marins s'escampa ràpidament per tot el país. Els diaris i els telenotícies en van plens. Els polítics fan grans debats i les persones comencen a deixar el cotxe i a tancar l'aixeta mentre s'ensabonen.

Ha passat un any sencer des que la Goti i en Shark van fer el seu viatge terra endins, Ara juguen tranquil·lament a la vora de la platja, com a ells els agrada. De cop, totes les persones que estan tranquil·lament estirats prenent el sol comencen a córrer, a plegar els para-sols i a recollir les tovalloles comes ajudeu-me. Ha començat a ploure.

Institut Escola El Molí

Pseudònim: *Opila*

Autoria: Alba Fracés García-Baquero

El ratpenat negre

Soc un animal molt silenciós,
dormo de dia i volo quan és fosc.

En una cova em trobaràs
i si volo... t'espantaràs.

Soc com un mosquit
i volo a la nit.

Aquí s'acaba el poema,
i si no ho has endevinat...
soc un ratpenat.

Escola Àgora

Pseudònim: *Taurons blancs*

Autoria: Juan Seco, Eric Londoño, Dan Fabal, Quim Piñeiro, Leo Delgado

Una bona vida

Avui és un gran dia. Estic sentint tota l'estona que aniré a Barcelona. Em pregunto si els carrers deuen ser gaire diferents. Em perdré? I quina olor hi farà? Hi haurà molta gent? Ai, ai, ai! Estic nerviós, però soc valent i intentaré fer-ho de la millor manera possible.

Sento que em criden. «Ara vinc, et porto les sabatilles i el maletí. Vigila amb els esglaons de l'avió...».

El vol dura dues hores, però no m'importa perquè estic emocionat mirant per la finestreta. Els núvols semblen les llaminadures que menjo de premi.

Ja som a Barcelona. És enorme, plena de carrers que giren a l'esquerra i a la dreta. Tot és molt guai, divertit i emocionant. La gent ens mira i a mi m'agrada que ens mirin.

Estic content d'ajudar el meu amo. M'encanta ser un gos pigall. Bub-bub!

Escola Turó Blau

Pseudònim: *Piro*

Autoria: **Chlöe Marsal López**

El mitjó perdut

Mitjons de mil colors
i de dibuixos variats,
en sortir de la rentadora
estan tots desaparellats.

Sempre que me'ls trec
als peus agafo fred,
i de la pudoreta que fan
tombarien un elefant.

Sempre n'hi ha algun
que ha desaparegut,
i per molt que el busqui
el dono per perdut!

Els guardo al calaix, de nou,
en forma de pilota o d'ou,
i només queden ben posats
els que estan aparellats.

Me'n torno a posar l'endemà
i ja torna a començar
la història del mitjó perdut,
que segur també et passa a tu!

Institut Escola Tres Fonts de Les Corts

Pseudònim: *Minions*

Autoria: Kentaro Lara, Maria Mateu, David Ramírez, Maria Sabanza, Amalia Zallo

Viatge al passat

Un divendres a la tarda, un cop va acabar l'escola, una colla d'amics que es diuen Maria M., Maria S., David, Amaia i Kentaro van anar a la biblioteca per estudiar la presentació de la setmana següent sobre l'edat antiga. Van decidir repartir-se la feina de les etapes de l'edat antiga: l'Amaia, els celtes; el David, els egipcis; el Kentaro, els ibers; la Maria M., els grecs, i la Maria S., els romans.

Un cop a la biblioteca, van voler llegir un llibre sobre l'edat antiga que va trobar el Kentaro. Quan van arribar a la pàgina 32, el llibre se'ls va endur al passat. No sabeu en quina època estaven, oi? A l'edat antiga! Cadascú al lloc on havia estudiat. Es van adonar d'on eren i van buscar solucions, començant pel Kentaro. Se li va ocórrer de comerciar amb un habitant de Grècia, que va accedir a portar-lo al poblat dels celtes a canvi de peix, arròs i blat de moro. El blat de moro i l'arròs va ser fàcil d'agafar, ja que estava conreat. Però aconseguir el peix va ser més complicat, ja que no sabia pescar. Al cap d'unes hores, va aconseguir uns quants peixos, que li va donar al comerciant, i van sortir cap al poblat dels celtes. Un cop allà, el Kentaro i l'Amaia es van reunir. S'ho van explicar tot! El Kentaro li va explicar la seva experiència en el poblat dels ibers, i l'Amaia la seva experiència de ser la líder dels vikings: ho havia sigut ja que havia ensenyat el seu telèfon mòbil i s'havien quedat bocabadats, fins al punt que l'havien declarat la seva líder. L'Amaia havia demanat als vikings si la podien portar a Grècia l'endemà. Aquella mateixa nit, li van fer una festa de comiat.

L'endemà van sortir cap a Grècia. El camí va ser llarg però, finalment, hi van arribar. L'Amaia i el Kentaro van començar a buscar la Maria M. com a bojós. L'Amaia es va recordar que a ella li encantaven les olimpíades, però es van adonar que estava en construcció. Van preguntar a un habitant per a què feien aquest estadi, i els va respondre que una gran filòsofa havia arribat feia poc amb una idea magnífica d'organitzar unes olimpíades, i per això feien l'estadi. De sobte, van sentir una veu que els resultava familiar. Era la Maria M.! Un cop la Maria M. va acabar d'organitzar les olimpíades, es van acomiadar de tots els grecs. La Maria M. va explicar a l'Amaia i el Kentaro que necessitaven posar rumb a Roma, ja que la Maria S. estava en perill. L'Amaia va demanar als vikings que els portessin cap a Roma, i hi van accedir. Van arribar just a temps, ja que la Maria S. s'estava a punt de casar. La Maria S. estava completament enamorada del Brutus, fill de Juli César. El que ella no sabia era que ell tenia intenció de fer-li mal. Per sort hi van arribar a temps i la van poder salvar. La van pujar al vaixell i li van explicar per què l'havien tret del seu casament.

Només faltava el David i una etapa: Egipte! Allà no hi havia ni rastre del David. Potser s'havien equivocat de lloc. Van decidir agafar el vaixell del vikings per viatjar pel riu Nil. Allà es van adonar que encara els faltava un lloc per mirar: el palau, tot i que dubtaven que fos allà. Van esquivar els guàrdies, però dins del palau hi havia encara trampes per passar. La primera trampa va ser la més complicada: escriure «FARAÓ» en llenguatge jeroglífic, ja que havien d'anar saltant en les lletres que formaven la paraula. La prova consistia a passar a l'altra banda saltant a les plaques amb jeroglífics (lletres egípcies), que havien de formar la paraula. Cinc línies horitzontals amb cinc plaques cadascuna, però només una era correcta.

A cada línia havies de saltar a la placa jeroglífic que coincidís amb la paraula. A la primera línia la F, a la segona la A... Va ser complicat, però per sort tenien una gran filòsofa, la Maria M., i gràcies a ella van poder passar la prova. La prova següent va ser més fàcil, tot i que també era complicada. Dues piscines, però només una no tenia cap trampa: una amb fang i l'altra amb les aigües molt netes. Després d'una estona van decidir anar per la de fang, ja que els donava més seguretat. Van passar sense problemes. En l'altra hi havia un sensor, que si et detectava et queia una destrat del sostre. Per fi estaven en l'última prova, la qual havien de passar per una de les dues portes de la sala. Una et portava al palau, i l'altra, a la mort. En una sortien dues mans que aguantaven un cor, que van deduir que significaria compartir, i en l'altre hi havia un mirall de dalt a baix en el qual et podies veure. Van estar pensant i pensant, i van adonar-se de què significava: pensar en un mateix. Van córrer cap a la primera porta, eren al palau! Allà hi havia el David! Els va explicar que l'havien confós amb el faraó i que ara vivia com un rei.

Però, oi que no sabeu que és el que va passar al final?

Hi ha tres possibles finals:

1r final) El David tenia por que el descobrissin, per això van voler anar-se'n d'Egipte abans que s'adonessin que ell no era el faraó. Van agafar el vaixell dels vikings i van anar cap a les primeres olimpíades de tota la història (a Grècia).

2n final) Els egipcis es van adonar que el David no era el faraó i llavors els van posar a la presó. Seguidament els vikings van rebentar la presó i els van salvar.

3r final) El David es va casar amb la Cleòpatra i com que no la volia deixar, es van endur la Cleòpatra amb ells fins al 2023 i es va fer amiga de la colla.

IEA Oriol Martorell

Pseudònim: *Bambú*

Autoria: **Tanit Arenado Camps**

Ansietat

*Em sento buida,
no sé què fer.
Cura'm la ferida
o em moriré.*

*Necessito cridar,
o potser plorar.
Què em passa?
No exagero, és veritat.
Això em sobrepassa.*

*El cos em pesa,
m'estic marejant,
tanta tristesa
en un instant.*

*Necessito cridar...
Doneu-me un cop de mà.
No puc respirar!*

*Em sento i penso...
Tanta pena, per què?
Tanmateix, soc aquí plorant,
amb tantes coses al cap.*

*Apareixes en el millor moment,
vens i te'n vas.*

*No et faré fora,
aprendré a dominar-te,
fins i tot a estimar-te.*

*No estic bé amb mi mateixa,
però es veu que tu tampoc.
Ja m'ha passat...
T'he guanyat el joc!*

Escola Tabor

Pseudònim: *Els somriures*

Autoria: Carla Triana, Alessandra Rodríguez, Sneyder Castro, Bruno Dalla, Jhon Hinestrosa

Un mapa molt especial

Un dia a l'escola vaig entrar en una classe on hi havia un gran mapa del món que assenyalava els llocs on els meus companys havien nascut. Sense saber per què vaig tocar una d'aquelles estrelles i, de cop, tot va començar a donar voltes

En obrir els ulls vaig veure que em trobava en unes ruïnes. Semblava que tenia molts anys. Va aparèixer un grup de persones en què hi havia la Cielo, una nena que em va dir que érem al Machu Picchu. Mentre exploràvem les estructures de pedra, darrere d'un altar alguna cosa es va moure: un gat! Semblava que estava ferit i el vam agafar i el vam portar al veterinari. Amb l'arribada d'aquell gat, moltes coses van canviar a casa de la Cielo: el pare va trobar feina i van guanyar la loteria. La bona sort de la família va despertar enveges i, un dia, van intentar entrar per emportar-se el gat. Per sort, ho vam veure a temps i ho vam aturar. La policia ens va explicar que es tractava d'un gat d'una raça inca ja extingit. Va ser quan ens vam adonar que era un gat que havia viatjat en el temps per ajudar la seva família. Vam decidir portar-lo de nou a casa seva, on l'havíem trobat. En tornar al Machu Picchu, el gat va fer un salt cap a una de les pedres que hi havia i va desaparèixer. Jo també vaig notar que era hora de marxar.

Tornava a ser davant aquell mapa. No sabia si el que havia passat era real, així que vaig tocar una altra estrella. En aterrar, estava tot fosc. Vaig veure un noi d'esquena i em vaig presentar. Em va preguntar si hi havia anat per protegir-lo. Va ser quan em va explicar:

—El meu naixement va ser normal, però la meua vida no. Quan tenia tres anys vaig trencar un vidre i em vaig tallar la cara. Als cinc anys em vaig electrocutar i als sis anys estava en una competició de natació i em vaig obrir la barbeta. Va ser així que vaig saber que tenia un gran poder: tinc set vides. Malauradament, n'he gastat tres i les quatre restants les cuido molt perquè no les vull malbaratar!

Volia lluitar contra les seves pors, però no sabia com. Vaig ajudar-lo a elaborar un pla d'emergència. Després vam fer una llista de les coses de les quals havia d'allunyar-se i una altra, d'allò que no podia deixar de fer. Motxilla a l'esquena, la primera parada va ser al parc. Vam jugar fins que es va fer de nit, saltant, corrent, escalant i deixant volar al màxim la imaginació. En tornar a casa, em va donar les gràcies i em va dir que a partir d'aquell dia no tornaria a tenir mai més por. Vaig desaparèixer després d'acomiar-nos a la porta de casa seva. Ja havia tornat a l'escola, havia d'anar a classe si volia que no es preocupés ningú per mi. L'endemà, a l'hora del pati vaig tornar a entrar en aquella aula. Sense pensar-m'ho dos cops, vaig posar un dit a sobre d'una estrella i...

Era en un barri diferent dels altres on havia estat. Hi havia un carrer ample i de lluny es veien moltes muntanyes. Vaig caminar fins a la plaça on la gent estava reunida, parlant i discutint d'alguna cosa. «Han desaparegut tots els gossos! Això segur que és cosa de la bruixa que viu a la muntanya!», deien. No em podia creure el que estava sentint, els havia d'ajudar! Un grup de nens em van acompanyar a la casa de la bruixa. Vam veure que estava cuinant al seu calder quan de cop es va girar i va llançar un encanteri que els va paraitzar, i els va tancar en una gàbia. Mentre estava cuinant, van aprofitar per fugir. Un dels nens, abans de sortir va agafar una bola de xocolata, que va resultar que era el cor de la bruixa. Al sortir se'l van menjar i gràcies a això la bruixa va morir. Del pati van alliberar a tots els gossos. «Gràcies a vosaltres s'han salvat els gossos i hem acabat amb aquesta bruixa tan dolenta!» Va ser mentre em feien una forta abraçada d'agraïment que vaig desaparèixer per tornar a casa. Que bé que m'ho estava passant!

On aniria la pròxima vegada? A diferència d'altres viatges, no vaig tornar a l'escola. Em trobava davant un noi que em va mirar i va dir:

—T'estava esperant. T'he interceptat el teu darrer viatge. Deixa que t'expliqui la meva història. El meu pare va morir per culpa del govern. Ell era un mag molt poderós que podia fer que la gent fes el que ell digués gràcies a la tècnica de l'stop-motion. Per això van decidir eliminar-lo i quedar-se amb els seus poders. Però el que no sabien és que jo soc el seu fill i tinc més poders que ell. Em dic Juan i tinc quatre poders: telecinesi, teletransport, parlo tots els idiomes del món i tinc superforça. Només vull que m'ajudis a organitzar les missions de venjança.

Així que tots dos vam detallar el pla:

Missió 1: Entrar a les oficines del govern. Vam aconseguir els plànols de l'edifici per saber exactament on s'havia de teletransportar.

Missió 2: Trobar el president. Un cop descobert on era el seu despatx, amb la seva superforça havia d'atrapar el president i aconseguir gravar una declaració en què explicava que havia matat al mag per robar-li els poders i així poder controlar tota la població. Amb la telecinesi podia portar una càmera i gravar-ho tot.

Missió 3: Publicar el vídeo a tots els mitjans de comunicació possibles perquè la gent s'adonés de com era de dolent aquell president.

Per sort tot va sortir genial, i va ser així com va poder venjar la mort del seu pare i acabar amb la corrupció de país. Aquell heroi que havia salvat tot Colòmbia es va fer famós al planeta sencer. Gràcies al seu poder de teletransport em va acompanyar a Barcelona i vaig poder tornar a casa. Ara sí, tornava a ser a casa... Abans de tornar a classe volia viure una última aventura. Quan vaig obrir els ulls, vaig veure un malecón. Vaig mirar cap a la platja i vaig fixar-me que hi havia una nena plorant. M'hi vaig apropar i li vaig preguntar què li passava.

Molt trista em va contestar que aquella platja no era la seva perquè l'aigua ara era negra.

—L'he intentat netejar, però no he pogut.

Van arribar uns amics seus i els vaig proposar investigar què estava passant. Un dels nens va dir que el seu pare treballava en un laboratori. Així que van agafar una mostra i la van portar a analitzar. Van descobrir que aquella taca negra era petroli dels vaixells. De seguida van trucar a la policia per avisar del que estava passant. Al cap d'algunes hores, va sortir a totes les notícies el que havíem descobert i les patrulles marítimes van avisar tots els vaixells per buscar forats. Va ser així com vam poder aturar la contaminació que posava l'aigua negra. La gent que havia vist la notícia es va trobar a la platja i van ajudar a netejar l'aigua. Abans de tornar a desaparèixer per tornar a casa, vaig poder fer-me un bany en aquella platja de l'Havana.

Aquell dia les meves aventures

Escola El Polvorí

Pseudònim: *Els Nous*

Autoria: Ranim Ali Al Akel, Shafay Hussain Gondal, Ian David Batista

El rap de l'escola

Som els nens i nenes de l'Escola El Polvorí
els que «rapegem» així.

La nostra escola és a la muntanya,
la pista és molt gran, és una «canya».

Nosaltres al pati tenim moltes plantes
i algunes són molt i molt altes.

Molts llibres hi ha a la biblioteca
i alguns tenen molta teca.

Moltes joguines tenim
i totes les compartim.

A les classes hi ha colors, pinzells i papers grans,
per als nens i nenes petits i mitjans.

La nostra escola és molt gran
i al menjador els nens menjaran.

Tenim un equip d'hoquei per guanyar
i una pista d'educació física per entrenar.

Som els nens i nenes de 5è
de l'Escola El Polvorí,
i quan algú ens mira, diu que bé!

Centre d'Educació Especial Vida Montserrat- AcidH

Pseudònim: *Fènix CAM*

Autoria: *Cristina Aguilera Pastuizaca, Àlex Cobas Villalón i Martina Altaba Alonso*

Recorda, recordar-me

Sentia les onades trencar-se als meus peus.

Vaig aixecar el cap i el vaig veure, però tot ell era borrós.

Vaig tenir una sensació de buidor i de tristesa, quan ell es va agenollar i es va treure una capsa de la butxaca. Em va dir:

—Fes-me una promesa.

Jo vaig assentir amb el cap i em va dir amb veu fluixa:

—Recorda recordar-me.

De cop i volta em vaig aixecar. Els ulls els tenia plens de llàgrimes i estava confós del somni que havia tingut. Em vaig dutxar i, en acabar, vaig anar cap a l'armari a agafar una camisa. Me la vaig posar, m'anava gran. La vaig olorar i aquella olor va fer que m'envaís un sentiment estrany com d'enyorança i de por. Ràpidament em vaig treure la peça de roba i la vaig guardar. Contínuament sentia un buit al cor.

Mentre estava xafardejant coses que no eren meves a casa meva, vaig trobar una capsa. A dins hi havia un anell. Resulta que coincidia amb la meva mida del dit. El vaig agafar i al darrere hi tenia inscrita la nostra promesa del somni: «recorda recordar-me».

A la tauleta de nit hi havia un llibre amb una pàgina marcada i a dins hi havia una fotografia on sortíem nosaltres.

Vaig sentir indiferència, però sentia també que havia estat allà.

Després vaig veure el que havia subratllat al llibre: «Et mereixes els estels i la llum del sol». Quan ho vaig llegir, el cos se'm va alterar i vaig tenir una sensació d'angoixa.

Vaig encendre el mòbil i vaig trucar al meu amic. Li vaig explicar tot el que havia passat. Llavors em va dir:

—Recorda't d'ell. L'estimaves.

La trucada es va tallar.

De cop tots els records van entrar sense permís al meu cap. Em vaig quedar paratitzat i vaig estar una estona processant els records.

Vaig sortir de casa i vaig anar cap al cementiri. Vaig buscar el seu nom en una làpida i em vaig ajupir. Li vaig dir:

—He fallat a la nostra promesa. El record de quan em vas deixar sol em turmenta cada dia. Et tinc present amb el que em vas dir amb el teu últim alè.

Ens tornarem a trobar.

T'estimo.

Centre d'Educació Especial La Ginesta

Pseudònim: *Catalunya*

Autoria: Ian Crespo, Ashly Élez, Nil Gómez, Iván Luque, Jana Troitiño

La història i l'evolució

Barcelona és molt antiga, prehistòrics ja hi havia
però al principi la ciutat nom no tenia.

Els romans van arribar i Barcino a la ciutat van anomenar.

Un bon temps es van estar fins que els bàrbars els van expulsar.

Més tard els àrabs s'hi van instal·lar i part dels catalans a l'imperi Franc van marxar.

L'edat mitjana va començar i Barcelona va ser important
a nivell polític, econòmic, social i comercial.

Una època fosca s'apropava perquè amb la guerra dels Segadors i de Successió
la bronca estava assegurada.

Fins l'11 de setembre Barcelona va aguantar
però l'11 de setembre la van derrotar.

Això va suposar la fi de l'Estat català i les lleis de Castella es van imposar.

Més tard la Revolució Industrial va començar. Barcelona en teixits va invertir
i en una de les principals ciutats industrials es va convertir.

A l'edat contemporània la població va augmentar
i l'antiga muralla es va haver de modificar.

El projecte es va encarregar a Ildefons Cerdà
i es va definir l'Eixample de Barcelona en el Pla Cerdà.

Un altre fet hem de destacar, ja que la Guerra Civil
i una dictadura els nostres avis i besavis van patir.

Si passegem per Barcelona, podem trobar indicis d'aquesta època passada,
com Sant Felip Neri i els búnquers antiaeris.

Tot això va passar i ja som a l'actualitat.

Aquesta etapa ve marcada per unes olimpíades ben organitzades.

A Barcelona l'any 1992 es van celebrar i a l'himne oficial dels jocs
el nom de la nostra ciutat li van posar.

Montserrat Caballé i Freddie Mercury l'havien de cantar
i per sort abans de morir Freddie Mercury la van gravar.

Mentre l'himne sonava, la seva mascota Cobi l'acompanyava i tothom cantava.

El Cobi el va crear el dissenyador Mariscal i, encara que ens va deixar,
amb l'himne «Amics per sempre» no el podem oblidar

Els anys van anar passant i un nou mil·lenni va arribar.

Tots creien que aquest mil·lenni el món destruiria perquè els ordinadors explotarien.

Això al final no va passar i el boom tecnològic ens va fer saltar
cap a un món més globalitzat.

Súnion

Pseudònim: *Ariet*

Autoria: *Adrià Mercadé Tremoleda*

Jo de gran vull ser petit

Són les 12.57 h i acabo de sortir de casa corrents, i mai no em podria haver imaginat que em trobaria el que m'he trobat quan hi he entrat.

Avui ens han deixat marxar abans de l'escola perquè hi havia una reunió de professors o avaluació o el que sigui que fan quan no mirem. La cosa és que he anat a casa contentíssim pensant en tot el que no faria avui: ni deures, ni classe de piano. «Avui és per a mi», m'he dit. Bé, i per a la meva mare, que avui fa 50 anys. Però quan he entrat, se m'ha desfigurat la cara: he trobat el meu pare, que suposadament estava treballant, amb una dona, que suposadament hauria de ser la meva mare, però no ho era.

He tancat la porta i he baixat els esglaons de tres en tres. Diria que ni tocava el terra. El meu telèfon, sonant tota l'estona. Era el meu pare. I jo, silenciament el mòbil. Se sent culpable? Vol que li amagui a la meva mare que és a casa amb una altra el dia del seu aniversari? Vol donar-me explicacions?

Quan m'he tranquil·litzat, he enviat un missatge al meu pare preguntant-li si la mare ho sabia i què esperava que fes. M'ha dit que no i que no l'hi digués. Que no li digui que hi havia una dona a casa? I ara, què?

He caminat i caminat, i he arribat a la feina de la mare sense ni pensar-ho. Un cop allà la mare s'ha sorprès molt de veure'm (jo en teoria era a l'escola) i li he explicat que volia celebrar el seu aniversari. M'ha dit d'anar a dinar al lloc on va ella sempre. Hi hem anat: tothom saludant-la, felicitant-la... Se la veia tan contenta i feliç! Però jo dins del meu cap només sentia una pregunta: li dic el que he vist o no?

Al final després d'estar una bona estona parlant dels 50 anys i que si és gran, que si ja té molts cabells blancs, ha parlat del pare.

I jo no l'he deixat seguir i li he dit, sense pensar-m'ho dos cops:

—Mare..., t'he de dir una cosa.

—Què passa?

—Doncs jo..., jo..., que... t'estimo.

No he pogut dir-li el que havia vist, però m'he adonat de les ganes que tenia de dir-li que l'estimo, que no li deia des que tenia deu anys. Ella, amb el seu somriure radiant, m'ha dit que ella a mi més i ens hem abraçat. La nostra vida se'n va a la merda, i ella somriu.

He pensat que detalls com aquests, dir «t'estimo», una mare els valora moltíssim. Per un moment, m'he oblidat completament del meu pare i de tot el que estava passant.

Després de dinar, la meva mare i jo hem anat a casa. Quan hem entrat el pare s'ha sorprès que entréssim junts. Devia pensar que ho havia explicat tot. Jo, incòmode, he anat a la meva habitació. Si em quedava al menjador, se'm notaria segur. Més tard, hi he tornat per agafar el carregador del mòbil i he vist el pare molt simpàtic i amorós amb ella. Quin malparit, com es pot ser tan fals? Llavors han picat el timbre de casa. Qui deu voler venir, ara, a molestar?

I de lluny he sentit molta gent cridant: «Felicitats!!!».

He sortit al passadís i tots els amics i amigues de la meva mare li havien fet una sorpresa. I quan vaig a abraçar-la, al seu costat, veig un fantasma: la dona que estava amb el meu pare a casa, ara és al costat de la meva mare, somrient. Fins aquí, no aguanto més, li he de dir.

—Tu? Què hi fots aquí?

Ella s'ha quedat al·lucinada i ha respost:

—Què vols dir?

—Mira-la, la que va que no ha fet res. Però si tu i el meu pare...

Jo he intentat explicar-ho tot, però la meva mare m'ha tallat i ha dit:

—Què passa aquí?

Li he explicat tot el que he vist i m'he quedat molt a gust.

Però la seva reacció ha estat la contrària a la que esperava. Han començat a riure.

—Parles de quan estàvem preparant aquesta festa?

—Fill meu, saps qui és aquesta dona? És la Sílvia, la meva millor amiga, que viu fora i ha tornat per fer-me aquesta sorpresa.

El meu pare m'ha mirat i he baixat el cap, i amb vergonya m'ha sortit això:

—Ja, ara em diràs que no es pot jutjar, que les coses no són sempre el que semblen i que amb qualsevol cosa com aquesta el primer que has de fer és parlar i deixar que la gent s'expliqui, oi?

—No està malament... Alguna cosa així, sí. Però t'anava a dir que m'ajudis a portar el regal a la teva mare, que pesa molt. Vinga, va, vine!

La festa ha estat un èxit i jo he après una lliçó: encara soc petit. I m'agrada.

Però ara, al llit, cansat de la festa, penso una cosa: podrien ser amants tot i ser amiga de la meva mare, no? Aquestes coses passen a les pel·lícules. Mira, que facin el que vulguin els adults, és cosa seva.

Jo només tinc clara una cosa: jo de gran vull seguir sent petit.

Institut Salvador Espriu

Pseudònim: *Estrella*

Autoria: **Ana Cacheiro Pilo**

Nit estrellada

Crema la pols daurada de la duna,
casetes blanques, ratllades de blau;
s'endinsa a la mar amb uns fils de lluna,
canten les onades, se sent la pau.

Nit penombra adornada amb resplendor,
cordill d'estrelles que omplen la foscor...

És llum de lluna com un raig de sol?
Un raig que s'ha amagat i acaba en dol.

És la lluna una bruixa de l'amor
formada per estels de passió,
nit màgica allà on abunda l'ardor,
estrelles que cauen, cel de foscor.

Darrere d'aquelles paraules dites
només es necessiten l'un a l'altre,
són totes les vivències boniques
les quals l'amor genera i no oblida.

Súnion

Pseudònim: *Taca*

Autoria: *Caterina Paez Bunning*

Érem

Aquell dia tornàvem del turó, on havíem estat collint arç blanc, calèndula, raïm d'ossa, timó i altres herbes que poguéssim trobar. Jo era llevadora, i últimament, ara que arribava el fred, havia vist que els infants emmalaltien amb freqüència. Vaig descobrir que la infusió de farigola i eucaliptus els curava el refredat, i que l'oli essencial de poliol els descongessionava les vies respiratòries. Les mares de les criatures estaven molt agràides. Així que vaig anar al bosc a collir els ingredients necessaris per a les meves cures.

M'acompanyaven la Margarida del Pallarès i la Joana Ponts, de Cal Codina. Tot el poble sabia que eren molt sàvies, perquè des que eren menudes (ara ja fa molt de temps) havien après a elaborar ungüents artesanals, igual que ho feien les seves mares i àvies. Els vilatans anaven a demanar-los les receptes quan tenien infeccions, problemes digestius, inflamacions o qualsevol tipus de mal, perquè confiàvem en elles. Eren remeieres. La Margarida i la Joana havien decidit venir amb mi al turó, ja que també necessitaven herbes i volien assegurar-se que jo collia les correctes.

Totes tres tornàvem al poble, carregades amb el cistell ple, quan ens vam adonar que alguna cosa no anava bé. Les portes de les cases estaven adornades amb carlines, i els veïns que ens veien ens llançaven mirades d'odi i temor. Ens vam dirigir a la plaça, on hi havia una multitud congregada. Entre la remor dels xiuxiueigs atemorits, destacava la veu estrident de Llorenç Soler, un home carismàtic que havia aparegut a la vil·la una setmana abans.

Quan ens va veure va callar sobtadament, i el silenci era palpable.

—Metzineres! —va cridar, trencant el silenci—. Heu causat la pedregada que ens ha deixat a tots sense collita!—, exclamava en Llorenç.

Aquest comentari va iniciar la pluja d'insults i amenaces que vam rebre de les nostres veïnes, que antigament ens havien apreciat per la nostra feina. No sabíem què estava passant, però sabíem que aquell home s'havia aprofitat de l'època de mala collita per girar el poble contra nosaltres. No podíem defensar-nos, no podíem parlar. M'acusaven d'infanticida, deien que matava les criatures i les duia a esperits malignes.

Aquella gent, a qui jo sempre havia ajudat, em tractava de malvada. Bramulaven sense pausa a la Margarida i la Joana: «Traïdores! Us heu lliurat al diable per obtenir secrets medicinals!». En Llorenç els havia convençut: per als habitants de la nostra vil·la, érem part d'una secta herètica contra la fe cristiana i havíem estat enviades per Déu com a càstig pels seus pecats.

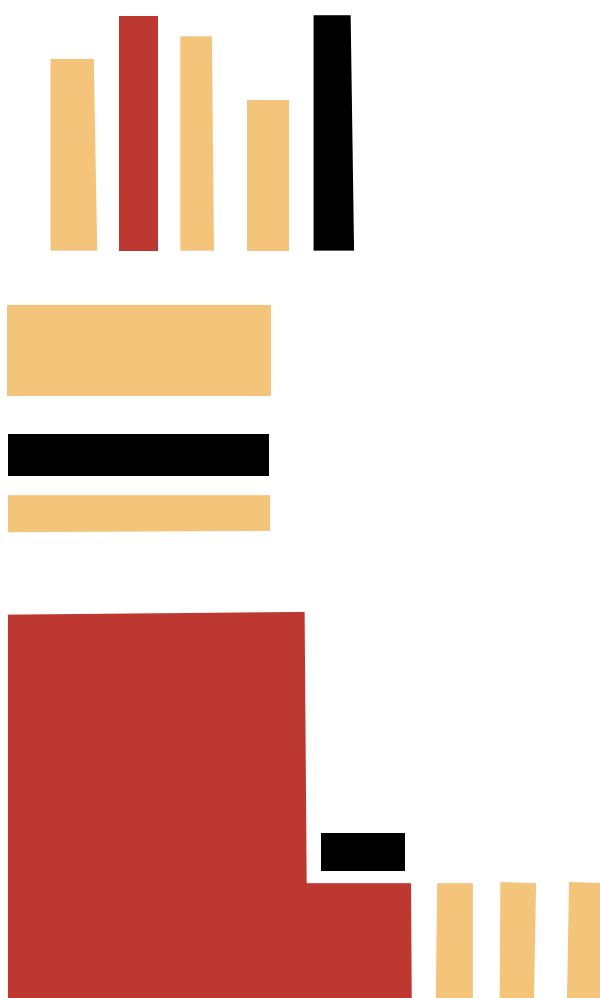
Ningú veia que aquell home els estava enganyant, que s'estava aprofitant d'ells. Ningú veia que estava utilitzant la seva ràbia per desfer-se de qui volia. Però ell parlava i parlava, i com més enraonava, més ens treia la humanitat, l'agència, i ens convertia en un llenç sobre el qual podia pintar el que ell volgués. Quan la gent de la contrada va estar convençuda del caràcter malèfic que teníem, vam saber que estàvem perdudes i que la nostra vida mai tornaria a ser el que era. El dit que ens assenyalava tenia més poder que les nostres veus.

Aquell vespre ens van capturar, i al llarg d'aquella interminable nit van intentar que confesséssim els crims imaginaris dels quals ens acusaven. Van abusar de nosaltres, ens van torturar, però no van aconseguir que de la nostra boca sortís cap confessió falsa. «Admeteu-ho», ens deien, «heu assassinat infants, heu matat el bestiar i heu causat el clima que ha destruït la terra que treballem. Feu metzines i malefics, i a la nit us reuniu per adorar el boc de Biterna a les vostres cerimònies malvades».

Malgrat tot, no vam badar boca, perquè no volíem propagar aquella follia cruel. Vam perdre l'esperança. Els era igual si confessàvem o no. L'endemà, quan els primers raigs de sol treien el cap per sobre el nostre turó, ens van dur a la plaça major. Altre cop, s'hi reunia tot el poble, i al centre hi ballava una gran foguera, el fum de la qual s'enlairava cel amunt. Una darrere l'altra, ens vam acomiadar del món que ens havia rebutjat. L'últim

que vaig veure va ser la cara d'alleujament dels meus veïns, que no van dubtar ni un segon mentre les flames dansarines ens consumien.

Vam cremar. No vam ser les primeres, i tampoc seríem les últimes. Érem malignes de debò? O, simplement, no érem el que ells volien que fóssim? Érem bruixes? No, érem dones.

IPSI

Pseudònim: *Rodoreda*

Autoria: *Elna Homedes Catalina*

Oda a la Terra

Escolta, Terra, aquesta veu petita
que tracta d'expressar l'admiració
davant la meravella que tu ets
i el poc cabal que en fem de tu els humans
No veiem que no tenim altra llar?
No entenem que sens tu no hi ha futur?

He trepitjat immenses planes blanques
sense cap límit més que l'horitzó.
He sentit congelar-se el meu alè
formant petits diamants voltant-me uns ulls
que mai no havien vist tants blancs plegats
ni havien sentit un fred tan ardent.

He vist, del cel estant, tants verds i blaus
que mai no hauria pogut ni imaginar
i he vist que sota el pla de l'oceà
hi ha tot un altre món de ritmes suaus
una aigua transparent com la veritat
que abraça la més càlida amistat.

I sota el mantell tot fantasia:
anemones, coralls i peixos, tants...
rodons, inflats, ben plans o allargassats;
ratllats, coberts de punts, tornassolats.
Més grans que tres cops jo o ben petitons.
I, encara més, tortugues o taurons.

M'he vist tan poca cosa, i tan completa
gaudint de tot allò que tens per oferir
que no me'n sé avenir que aquests dits «homes»
siguem tan cecs que no et veiem patir.
Que no veiem que per cada ferida
que et fem a tu sagna la nostra vida.

Adeu, Terra, t'estic tan agraïda
que no puc més que alçar-me i fer una crida
i no a humans inconscients, sinó a la vida:
Salva't a tu, no perdís la partida!
Els que ens diem humans serem un dia
només un vell malson del paradís.

Escola Gyarre

Pseudònim: *Classe dels Tornados i Tsunamis*

Autoria: Classe dels Tornados i Tsunamis

Som com som

<https://www.youtube.com/watch?v=GC9dweWPTWI>

**Consorci d'Educació
de Barcelona**

Generalitat de Catalunya
Ajuntament de Barcelona